

[Lone Dybkjær]

Jeg tror altså, det er nødvendigt, at vi diskuterer en udligning under en eller anden form.

Men det, som jeg godt kunne tænke mig at spørge om – og det skyldes måske mit manglende kendskab til den side af området – er, hvorfor man ikke har valgt at udligne via bloktilskuddene. Det er, som om man her trækker et nyt, hvad skal jeg sige, apparat frem og så foretager en udligning. Man kunne jo godt forestille sig, at det generelt var gået ind i bloktilskudsordningen. Det kan også være, det er noget, jeg skal spørge om i udvalget, men måske kan indenrigsministeren umiddelbart svare på det.

Så vil jeg om den anden side af lovforslaget, at kommunerne får refunderet 50 pct., sige, at det finder vi rigtigt. Vi finder det rigtigt, at der sker en neutralisering i forhold til bistandsloven helt generelt og ikke kun på nogle enkelte områder, som det før har været tilfældet. Det må give kommunerne et yderligere incitament til at gå i gang, så den side finder jeg bør gennemføres.

Men jeg vil altså godt spørge, om det er den rigtige administrative metode, man har fundet til at fremskaffe nogle penge, og så generelt sige, at selvfølgelig er det nødvendigt, at vi finder nogle former for finansiering af dette, og denne er så en af dem, der må indgå i den diskussion.

Waldorff (VS):

Det her kan vel egentlig gøres ret kort, hvis man udelader de ting, som vi lige har diskuteret i forbindelse med de andre lovforslag.

Vi synes, det er meget rimeligt, at man fordobler det beløb, som kommunerne skal afsætte til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden, også selv om det har en beskedent effekt, da kommunerne ligger langt over grænserne i forvejen. Men måske er det lige lovlig indviklet for mig at se og ikke altid særlig velbegrunder, når man lægger meget vægt på, om udgifterne ligger hos kommuner og amtskommuner, og man så laver en refusionsordning med staten osv., for det, som det vel i virkeligheden handler om, er, på hvilken måde det skal betales af skatteyderne. Skal det være gennem de kommunale skatter, altså gennem en proportional skat, eller skal det være gennem den statslige skat,

som er progressiv, når det er sådan noget som det her, det drejer sig om, hvor der ikke er specielt tale om, at kommunerne selv skal kunne prioritere deres opgaver? Men skidt med det, den del af det er rimelig nok.

Det, vi derimod ikke er med på, er den måde, man vil bruge pengene på. Hvis vi i øvrigt finder ud af, at den form for jobskabelse, man laver, bliver en forsvarlig form, som vi vil være med til, vil vi selvfølgelig også være med til, at den skal kunne betales af de midler her. Det vil vise sig. Men vi kan ikke være med til, at regeringen, efter at den er sprunget fra sin egen redegørelse om, hvordan man skulle løse lære- og praktikpladsproblemet, og har opgivet at bruge en tvangslovgivning – lad os bare kalde den sådan, for det er det, det handler om, og det er det, der er nødvendigt – og efter at den selv, ligesom undervisningsministeren, har sagt: vi kan ikke blive ved med at lade, som om det er ekstraordinære pladser, vi giver tilskud til, siger: så gør vi bare det, at vi forhøjer støttebeløbet, og så giver vi det både til eksisterende pladser og til nye pladser, hvorved den påfører både amter, kommuner, stat og alt muligt andet nogle enorme udgifter. Og så siger den: så er det det, vi bruger pengene til, når vi siger, at kommunerne skal afsætte større beløb til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden. Det mener jeg virkelig er uacceptabelt.

Man er altså i den situation – og det bliver diskuteret mere senere, så det skal jeg ikke sige så meget om – at antallet af lære- og praktikpladser er cirka det samme fra 1980 til 1981, mens antallet af ekstraordinære pladser er næsten fordoblet. Jeg mener kun, man kan fortolke den udvikling sådan, at dér, hvor der er en mulighed for at få offentlig støtte til ansættelse af lærlinge, benytter man sig selvfølgelig af det, men det er ikke på nogen som helst måde nogen garanti for, at det forøger det samlede antal lære- og praktikpladser. Vi er meget uenige i, at det er på den måde, man skal bruge de midler, som man afsætter til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden.

Chr. Christensen (KrF):

Jeg hæftede mig ligesom hr. Lawaetz ved hr. Taanquists udtalelser om den offentlige produktion, og jeg vil da godt sige, at her